

ROSÉN, JOHAN

Undersökning af anmärkningarne vid österlänske stilen, m.m. hvilka läsas uti Svenska magasinet, 1767, andra delen, stycket 15, 16 och 17. Utgifven af Johan Rosén. ... Götheborg, trykt hos Eric Stakber

1767

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

ROSEN, J.

Ex. A

Plant. Hist.

So.

Haiti

(For)

1767

1700 - 1829

1767

Ex. A

Litt. hist
S. 1767
1700-1829

UNDERSÖKNING

A F

ANMÄRKNINGARNE

V I D

ÖSTERLÄNSKE STILEN,

m. m.

HVILKA LÄSAS

U T I

SVENSKA MAGASINET, 1767,

ANDRA DELEN,

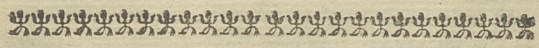
STYCKET 15, 16 och 17.

U T G I F V E N

A F

J O H A N R O S É N .

Theol. Doct. och Lekt.

G Ö T H E B O R G ,

Trykt hos ERIC STAKBERG, 1767.

Handwritten signature or note at the bottom of the page.

*Poëmatis decora exquiro, non interpreter
tor Poëtam.*

LOWTH.

Ater en Critik, fast af annat slag, än de förre! Den som intaget Svenska Magasinet för November månad 1766, blef kort efter i Vederläggningen besvarad. Et ironiskt Echo från samme Storskrattare, samt et och annat, på bevis blottadt, omdöme, förtjenar intet åter svar. Och hvad tänker Almänheten om våra Lärda Partier? Det är en heder, at äga somlige Domares ogunst; utantvifvel har jag den äran.

En högdragen Philolog har nyligen tadt min Österländska. Som han hotar med lysande rustning, egen eller borgad; vil jag ej undandraga mig et envig. Hvarföre skulle jag, med ovärdig tyftnad, kränka mit namn, och fordom oqvalda rättigheter? Hvad vältaligheten vidkommer; så vet jag, at hon hvarken står eller faller, med utgången af denna drabning. Under min vård har hon doch ej lidet; trots Afund, och tio Critiker! Korteligen, hvar äro mina nederlagda vapen? Det vore lågt, at vredgas; men om Christendom, och borgelig säkerhet, kunna med vår fölla trykfrihet förlikas; så tackes Antastaren ursägtat mig, at jag klappar honom här för hufvudsaken, och för smäderösten vid annan Domstol.

skal en så förhårdad syndare til äfventyrs anfes, efter sammanhanget i den eiterade 55 Psalmen, v. 14, 16? Om afgrunden kastat från sig en försmädare; bör han återvisas til sit Hebräiska *Scheol*?

Ordet, som blifvet lösen i denna strid, kan tillräckeligen uplyfas ur Hof-Rådets, Herr *Joh. Dav. Michaelis Critisches Collegium*, s. 187-197*. Denne Mästaren påstår, at med *Scheol* utmärkes snart en *graf*, eller *båla*; snart, och på flesta ställen, *de dödas Rike*; men hvar menas *helvete*? Hvarföre nämner ej vår nye *Rabbi* stället, et eller flera**, som *H. Michaelis* ej infedt? En *Doctor Kraft* och *Patuzzi* † gifva nog anvisning.

Inämnda *Critiska Colleg* förklarar äfvenväl *basab*, s. 371. Likaledes uti samme Författares *Beurtheilung der Mittel* &c. s. 2, 35, 165. Ja, något besynnerligt är, at, då jag slår up *Paraphrastische Erklärung des Briefes an die Hebräer*, s. 270, jämte *Peircii Paraphrase* öfver samma Epistel, ledsagad med en *Michaelis* noter, s. 367; möter mig både *Virgilii* vers, och *facere*. Jag undrade, hvarföre detta ord

* Jämför *LOWTH de Poësi Sacra*, s. 126. Götting-ska uplagan.

** Läs *KRAFTII Fascic. secundus Observat. Sacr.* om *Scheol*, och *PATUZZI de sede Inferni*.

† Det var intet nytt, at *Scheol* betyder mycket annat, än *Helvete*; men hvar inträffar denna bemärkelse? *Psal. 55: 16*, uplyses af v. 24, och *Num. 16: 33*.

ord enteligen inlutet i Critiken; men fan omfider, at Häklar n rättar sig förfigtigt efter föregångare. Doch svarvar han ej föllan. Hvem har sagt, at göra blir just egenteliga bemärkelsen på *basah*? *Simonis Observationes Lexicæ* förmåla något annat: utom des har offer-betydelsen rum vid det Hebräiska så väl, som Latinska ordet, endast i stöd af Ellipsis. Jag får den äran, at föra *Ers okunnighet* til *Sanctii Minerva*, där man ser, at *facere*, för *ofra* taget, hos både *Plautus* och *Livius* sammanfattes, på den Hebräiske moden, med Accusativus. *Pocillum mulsi voritise Jovi facturum*. Men hvartil tjennar detta förefpråk? Frågan är om *kol* och *Φωνή*, Jer. 25: 10. Apoc. 18: 22.

Lastaren dömer för hastigt, at jag af värdsldshet blifvet vid öfverfåtningen i vår Svenske Bibel. Han känner ej Judiska brukken, hvarpå Propheterne syfta. *Grotius* påminner, vid Jer. 7: 34, visligen, at Brud och Brudgum föreföngo Chorerne vid Bröllop. Kom ock ihåg vissa fågneljud, til exempel: *Växer til, och föröker eder! Välsignad han, som kommer!* at förtiga, hvad Joh. 3: 29, vid handen gifver. An mer: *Catullus* har, som mången vet, förfärdigat et stycke brudskrift i gammal god smak. Hon börjas:

Vesper adest, juvenes: conjurgite - - -

Man träffar där til minsta sjungande Chorer. Och vid *quarnerösten* tänkte Propheten mindre på ljudet af en handquarn, än på rösten af tvänne flickor, som lindrade sit arbete med fång, efter Judarnes plägsed, eller med en *quarnevisa*: Se *Grotius* vid Jer. 25: 10. Talefattet hos Johannes förklaras bäst efter Originalen, får jag säga med större skäl, än Granskaren. Då nu *mycket vatten* afbildar mycket folk, i kraft af Gudomlig tålkning, *Apoc. 17: 15*, finner jag alsingen svårighet, vid hela *vatturosten*, som innehåller desutan en läffång *, et *Halchujah!* Vår öfversättning är således riktig; och Critiken ej mindre Pådantisk, än ogrundad.

Det står Herr *Otidig* blott an, at tvinga Bibel-tålkningar in, när et vitterhets arbete pröfvas. Tänk, om mina Bibliiska talefatt afviket från moder-språket! Var icke nog, at hos Protestanter är et Bibliiskt uttryck aldrig ovanligt, och fölgagtelligen ingen stötesten. Icke heller hafva Nya Testamentets helige Scribenter, som åberopat sig Alexandriska versionen, måstrat alt, hvad de skäligen kunnat. Granlagenhet är berömlig, men i sin rätta tid.

Skal jag lägga til en anmärkning? Om förenämnda Judiska bruk ej varet; synes dock oafgjordt, om jag bordt annorlunda gifva *kol*. Det är fant, at jag har både *Cle-*
ricus,

* Apoc. 19: 6.

ricus, och *H. Laicus*, emot mig. Men röst är ordets egenteliga bemärkelse: därom vittnar afledninggen. Märk utom des, at Propheten är på detta ställe Poët; och annat är Skaldernas, annat Exegeternas tungomål. Se där hufvudsakeliga svaret! Pope öfverfättes ej väl, om han förlorar et driftigt uttryck; eller huru? Den profaiska poësin, som blänker i Uppenbarelse-Boken, gör reglan äfven lämpelig til *Φωνή* *. Men hon går öfver Häklarens horisont: altså skyndar jag til andra klagopunctar.

„Utropet, som jag flera resor i mit Tal brukat, autoriseras ej, som jag hörer, med et dylikt hos Amos, och flera repetitioner i Psaltaren. Propheten skal ej varet nog vältalig, ej heller studerat vid Lärosäten. Poësin röjer inga eldiga begrep, och stiger ingenstädes. Så vet ock Herr Höglärd, at 3 och 4 göra netto 7 tilsamman, m. m.“

Svar: Tålkningen hörer ej hit: hon är likväl både lånt, † och origtig. Annat är 3 och 4 hos Poëter, i Räknekonsten annat. *Virgilius* säger: A 4 O ter-

* Ordet är samma, som *Φῶς τῆς νοῦς*, *lux mentis*. Ljud utan tankar medförer intet ljus för själen; men röst, eller tal, medförer. Den som äger smak, tilser alltid, at Författaren njuter antingen skadestånd här och där i versionen, eller öfverfättes med trohet och styrka. Det lärer ej händt af en slump, at Alexandrinske Gubbarne städse fatt öfver *kol* med *Φωνή*.

* Se STARKII *Synopsis* vid Amos I: 4. och SWE-DENBORGS *Apoc. Rev.* s. 27.

----- *O terque quaterque beati!*

Men tinker ej på Sjutalet; utan stämmer
in med *Horatius*, som sjunger:

Felices ter et amplius!

Lowth har således rätt, at et vist antal stettes
hår för et ovist; och huru kan någon, som
åger smak, mistänka Propheten för annan
tanke? *Tre och fyra*, det är många. Jäm-
för *Annotatores in Prophetas*. Nu ligger lju-
sligen för allas ögon, hvilke se något, at
Amos upprepar et stycke vers; och ordaprä-
let hedrar sit rum här, som annorstädes *Can-*
celler Pfaff upvisar flera ställen i sin Bibel;
men *Tadlaren* skal något säga.

Begrepen, som blixtra fram, åro visserli-
gen eldiga, starka, genomträngande: dö-
me hvar en kännare. Galler icke mit *Ja*
så mycket, som *Nej* hos *H. Namnlös*? Den
högre Poësin stiger, när hon fortsattes i
sin påbegynta ton. Hvilken i all verlden
menar annat, när så talas? Ingen *Demo-*
sthenes kan på annat sätt, ingen *Cicero* stiga.
Hvad Herr *Lowth* om *Amos* säger, styrker
min talan; (under, at han blef ihågkom-
men) hvad Propheten sagt om sig sjelf, in-
tygar, at des vältalighet var mera Gudom-
lig, än mänsklig.

David gick ej heller i Propheternas Scho-
la: des harpa var likväl ej ostämnd, och Re-
petitionerna låta väl höra sig. Men „Cho-
„rerna, på hvilka *Pfaltaren* lägger ord i
mun-

„munden, strida mot mit propos? Annan s. k.
 „om en Chor upprepar hälften af Psal. 136“.
 Hvad jag hörer! Anmärkningen är stulen,
 eller ord ifrån ord öfversatt, ur *Leuib* de
 Poësi Sacra, s. 357, där både denna Psalm,
 och Esr. 3: 11, stå citerade. Hvarföre döljer
 Herr *Obillig*, hvad en stor *Ernesti*, samt en
Teller, påmint emot Chor-Hypotesen *?
 Gråker och Romare kännas vid Stropher,
 Antistropher, Chorer, och mycket dylikt;
 utan at frikalla sig från reglor, eller bruka
 sjelfsväld i Poësier. Hvar finner man nå-
 got, som i sit slag öfvergår sista Oden hos
Horatius, och Dianä låffång hos *Catullus*?
 På dessa ställen uptråda Chorer onekeligen;
 men för dem i Psaltaren talar blott en mö-
 gelighet; undantag Psalmen 136. Vare
 doch alla Bibliska Chorer opåtalta: hvad
 följer däraf? Männe våra Cantater och
 Opera, med alla Repetitioner, ej utarbetas?
 Tadjarens inkast är vackert, om det allena
 vore bindande. Får en Chor säga flera gån-
 ger detsamma; hvarför icke jag, som gör
 det med någon ändring? Är det intet ofma-
 keligt, om en Chor upprepar sex och tjugu
 refer: *ty hans godbet varar evinnerligen*; så
 kan förmodeligen en Orator utropa: *trium-
 phera, du krönte borg!* utan åhörarnes väm-
 jelse. Det så kallade *Carmen Amæbaeum* vit-

A 5

nar

* Läs ERNESTI Theolog. Bibliothek för år 1761,
 s. 451, och för år 1763, s. 538, 542.

nar om samma bruk. *David* i sin 104 Psalm, och *Virgilius* i sit ottonde Herdaquäde, stikker in en *versus intercalaris*; och det lägges ingendera til last. Håll inne med Critiker, som åldrar, och all Vitterhet, underkänna!

Vid Psalmen 148 måste tvänne Orkestrer, i ganska nymodig smak, uptänkas, om poësin skal båra sig. Hvarför lägges ej til, at Chorerna närma sig mot slutet af Psalmen, där en lika så begripelig *tutti* sjunges? Det var imedlertid lycka för mig, at hvardera Choren uprepat en och samma låffång. Annars hade jag, åfven som *H. Criticus*, verkligen fäktat i vädret. Men „Psalmen är ej författad i den högre stilen!“ Se, detta rörer saken. Jag söker efter bevis; och, under så mycken vidlyftighet, är det allena skäl, som saknas. Skal jag gifva min fiende gevär i handen? *Lowth*, et vitne, som svårligen jäfvas, förer et par versar af denna Psalm under den ljufva, således ej höga, characteren. Se 25 föreläsningen. Samme *Lowth* har likväl, uti des sextonde *Lection*, rykt in et par andra versar ur nämnda Psalm, och citerat dem, såsom mönster af något högt: och jag såg, utan at lita städse til et Orakel, at *Longinus*, öfverdomaren i sådant ämne, kunnat ej ytra sig annorlunda*. Man bör desutan skilja
mellan

* Hvad säger han, som Hedning, om Gen. 1: 3? Jämför härmed v. 5, i vår Psalm, och tag emot rättelse.

mellan *högre stilen*, och det *höga*, som sål-
 lan herskar i någon skrift, utan framlyser
 här och där, bland andra skönheter. Ingen
 kännare menar med den högre stilen an-
 nat, än en följd af ädlare tankar, framstäl-
 de med starka, finrika och gällande uttryck,
 ej utan driftigt och blånkande ordaprål *.
 Jag har orätt, om en dylik stil saknas, an-
 tingen i Psalmen, eller i mit tal. Oful-
 komlighet är människjo-lott; och därifrån
 frikallas intet dödligt arbete: får icke Psal-
 men behålla sit höga värde? Jag finner
 där hela Naturen upmanad til den Högstes
 läf. Hvad pragt i Profopopöier v. 3, 7, 8?
 Hvad vigt i Repetitioner? Hvad höghet i
 tankar, v. 5? Hvilka bilder v. 6 och 13?

Fragmentet af Öfverfätningen, som kun-
 nat altför vål umbäras, förräder ej allenast
 en Pädant, utan ock obeskrifvelig fäfänga,
 jämte nymodig okunnighet. „*Läfver*,
 det är, *de läfva*“: hvad vil det säga? Hvad
 löses, eller bindes, därmed? Eller skal
Halelu göras til Indicativus? Om så vore;
 fäde jag likväl i Svenskan: *Läfve*. Man
 vet, at Optativus gifves ej i Hebräiskan;
 och

† Se MARMONTEL, och BATTEUX, och hvem
 icke? Kongl. Bibliothecarien, Herr C. C. GÖR-
 WELL, har i hastighet gjort Afötiske stilen til
 et och samma med den höge. Se Kongl. Biblio-
 thekets Tidningar, år 1767, Stycket VII; men
 annat är *quantitas*, annat *qualitas*, äfven på Bok-
 lädan.

och Imperativus förklaras blott i prophetior, hotelser och löften, eller få bort åt, med Indicativus. Men hvarför hedrar jag en så tvungen Exegetis med någon upmärksamhet? Rabbi *Kimchi* blir ingen Regel för alle.

Den Hebräiske låffängen höres mellan himmel och jord, öfver berg och högar, haf och floder: hvad under, om *Säfveberget* gifver några genljud af Davids örfatte Psalmer? I Vederläggningen erinrade jag med et par ord, at berget betyder hela Landet. Om Sion har rika bemärkelser i Skriften; om Libanon uttydes än med Syrien, än med Assyriske krigshären *; mån- de då *Säfveberget* uphöjes förmycket i mit Tal? Hos en *Dalin* har det en local beskifning; hos mig icke så. Meningen trodde jag vara begripelig, nämligen at hela Landet häromkring, eller, för större tydelighet, hvar ärlig Västgöthe, velat, om görligen ske kunnat, samme dag förklara sin underdåniga fågnad, och vördnad för Sveriges Prins. Om Allegorien stöter *Eder Strängbet*; så vet, at förblome- rade talesätt, och vinkelrät noghet, aldrig äskas tillsamman. Kom ihåg Edert och mit mönster, H. *Gransynt*: en *Michaelis*, den jag icke plundrar, doch utan skam återopar mig, säger hos *Lowth*, f. 126, at om vissa poëtiska

* Se LOWTH f. 108. Jämför Ef. 10: 34.

poëtiska stycken skulle, med bibehållet ordaprat, framfättas, under form af Logiska propositioner; blefve Författaren ofta lögelig. En vis Ode, som *Horatius* skrifvet, Käjsar *Augustus* til heder, vördas af *Batteux*: doch erinras, at liknelsen mellan Poëten och *Bacchi Nymph* är ej altför vinkelrät. Denna påminnelse blef i Vederläggningen förgäten.

Hvad anstötlichkeit har talesättet: *J Kölar, bopper af glädje?* Det är, *glädjens, j Sjöfarande!* Lider anständigheten, om detta folket, vid sina frögdebetygelses, föreställes under någon lekamlig rörelse? Jag menar *Nej*, men den ädlare stilen tål intet *hurrande*. Klan-draren har ingen smak; däremot altför tillräckelig näsa. Jag frågar hela den opartiska världen, om icke: *jämvrer eder, i Skepp;* hos *Esaïas*; och hos mig: *J Kölar, bopper af glädje!* kan likaväl försvaras, ehvad *Auctor* talar om *Götheborg*, eller *Tyrus*. Ändå *Zacharias* i sit **II** Capitel? Huru vågar Han säga: *jämvrer er, i Furuträn* *! *jämvrer eder, i eker i Bafan?* Huru kunna *stenarne i muren ropa;* och *bjelkarne i trosningen svara?* *Sjelfva svaret står* doch utfatt, *Hab. 2: 12.* Huru driftigt ytrar sig *Baruch?* När han kal-

lar

* Kanke man öfverfätter batre: *Jämvrer er, j Granar:* ty *Furuträn* äro *falne*, m. m. Se *MICHAELIS* hos *LOWTH*, s. 213: jämför ock *AQUILA* vid *Es. 41: 19.* Det gör alsintet til mit ändemål; men får jag se därät i stillhet?

lar stjernorna, så svara de: här äre vi. Tänk, om jag låtet skeppen tala!

Vid Psälmen 98: 8. tyckes å min fida snarare vinnas, än förloras, om Läsaren förvises til Hebräiske Bibeln, och sammanhanget med all sorgfällighet uptages*. Critiken smakar imedlertid af en Pädantisk, eller i otid brukad, Exegefis. Affigten var i min vederläggning, ej at mönstra vår Svenske Bibel; utan at lägga för en dag, huru vanligt et eller annat uttryck är för Svenska öron, hvilket min förre Criticus anfäktat. Om ändemålet varet af högre beskaffenhet; manne då jag icke kunnat, äfvenfäväl som Herr Orolig, öfverfatta från Latinen hos Löwth, f. 254, 330, mer än et stycke vers? Eller läser jag icke på det ena stället:

-- *Palmas suas complodant fluvii;*

På det andra:

Gminent palmis flumina plausum.

Det är, som H. Boksynt härmat: *vattuströmarne slå händerne tilsamman*: jag lemnar därhän, om kännare finna sig vid så bokstaflig version. Efter min tanke, bör något drägeligare, men Poëtiskt, ordaprång här användas. Buchananus är lyckeligare på detta stället: Han säger:

Exultet

* Härom är mera strid, ån mången tror: och hvar Uttålkare skapar sig et sammanhang, efter behag. GROTIUS, förledd af Syriska vertionen, förledde min Härklyfvare.

*Exultet unda fluminum,
Leni susurrans murmure!*

Jonston är lagom Etymologist; han sjunger:

Unda loquax feriat jucundo murmure ripas.

Skulle jag våga fram en Svensk Öfversättning af hela Psalmen? Efter ordaförståndet, propheteras här om Messias, samt om glansen af des Rike. Hvilken härlig Påske-Psalm är icke denna?

PSALM. 98.

1.

En Psalm.

Sjunger HERren en ny Visa!

Ty han gör under.

Honom räddar hans höggra band,

Och hans helige arm.*

2.

*HERren kundgör sin seger**.*

För hela folkets ögon,

Visar han sin sanfärdighet †.

3. *Han*

* Aldeles efter orden gifvet: *Honom räddar*, eller friar, nämligen ifrån Graftoen. Se MICHAELIS *Beurth. der Mittel*, s. 271. och NOLDII *Concord. Part.* p. 480.

** Nämligen öfver Döden, m. m. MICHAELIS går i borgen för bemärkelsen, som jag tillagt et ord, hvilket ej alltid betyder Salighet. Se LOWTH s. 241.

† Se MICH. *Critisch. Colleg.* s. 400. *Suffixum* har här sit affeende mindre på saken, än Personen.

3. Han fortsätter sin nåd*,
Och trobet mot Israel - -
Alle Verldens ändar
Se vår Guds härlighet.
4. Gifver glädjerop inför HERren,
Hela jordens Inbyggare!
Sjunger, danser. och speler!
5. Ja, speler inför HERren på harpor;
På harpor och Psaltare;
6. På trompeter och valthorn!
Uphöjer edra glädjerop,
Inför Konungen, HERren!
7. Hafvet röres, med hvad däri är †!
Landet, och des Inwånare!
8. Floderne gifve sorlande fågneljud;
Och bergen förenade frögd. skall!

9. HERren

* Han kommer ihåg, efter Hebräiskan; men hvar-
til tjenar Hebraismen i Svenskan? Utömdes
år mening en nu sammanhängande.

† Måne detta blott är en fager målning? Än om
jordbäfningen vid HERrens upståndelse förklarar
talesätten? Ämnet är så rikt, at fictioner ej tarf-
vas, där verklighet öfverfifter all poetisk in-
bildning. At David med landet förstår sit eget,
faller sannolikt: ickedesmindre begripes, under
denna bild, och samma ord i sifte versen, hela
Christenheten.

9. HErren til heder; som upträder,
 At regera jorden*.
 Han styrer Landet med sanning;
 Och folken med fromhet †.

Hvad fara löper jag vid Psalmen 114:
 4, 6 verfar? Hvad har jag rykt ur sit sam-
 manhang? I stöd af et indraget, försvagas
 Davids uttryck, hos Häklaren: eller får jag
 ej hyfa den hedrande tanken om Psalmisten,
 at han har både Sinaitiska jordbäfningen
 och blixtret i ögnafigte? Jämför Exod.
 19: 18, hvarmed fjunde versen i vår Psalm
 instämmer. Och huru *fyr basvet* för åske-
 braken? Det gaf sig undan på tvänne sidor;
 en påfölgd af Guds omedelbara verkan!
 Så tänker jag. Därtillmed *hoppade bergen*;
 jag tror väl: hvarför icke vid jordbäfning-
 en? Kän här igen en ganska poetisk, hög,
 och ståtelig, bild: häråt fyftade jag i Ve-
 derläggningen, f 9. Buchananus har, i sam-
 me smak, öfversatt hela Psalmen, utan
 Synecdochiska phraser. Jag får nu säga
 med Horatius, til *Ers Exegetiska torrhet*:

Et sacro nimium Janos Helicone Poëtas
 Excludo:

Läser för: öfrigt hos Lowth, i den gyldene
 B boken

* Enheten i Poëmet, helst et så litet, fordrar den-
 na bemärkelsen. Se VATABLUS vid Ps. 96: 13.
 Jorden är Församlingen.

† Jämför Ps. 97: 2. med Joh. 18: 37. Hvarpå hvilat
 Himmelriket?

boken, en ny bokstafvig Öfversättning: och när jag ser närmare til; har åter min *Vise Man*, ej gådt et enda steg ifrån sin ledestjerna. Jämföre den som gitter, s. 361 hos *Lowth*, och s. 118 i Svenska Magasinet *. Nu frågar jag, hvem det hedrar, at kasta löfaste mistankar på en offentlig Lärare, då man sjelf ingen ting aflar, men väl häftar för lärda foster. Eder intigt, H. *Afundsjuk*, är ömkansvärd! Än, om jag visar, at öfversättningen af Psalmen 139, som pryder Stycket XIV af Kongl. Biblioth. Tidningar, (Ärgången 1767, Sedn. Delen) kommet på samma låfvärda sätt i Huset? Det är vår Svenske Rabbi, som taget större delen af Versionen, med anmärkningar och alt, ur en och samme fatebur, ur offianämnde *Lowth*, och *Michaelis* skrifter. Hvilket djup af galen ärelystnad!

Och således kommer jag til Psalmen 29, hvarmed et nytt åskebrak förenas. Hvarföre

* För dem, som ej hafva *LOWTH*, och kanske mistänka min trovärdighet, vil jag här upkalla mit vitne.

LOWTH.

Vidit mare, et fugit;
Jordanes conversus est retro:
Montes subsiluerunt, ut ardetes;
Colles, ut filii ovium.

CRITICUS.

Hafvet såg det, och flydde;
 Jordans flod drog sig tillbaka:
 Bergen sprango, såsom vandrar;
 Högarna, såsom lam.

Och så vidare hele vägen.

före skulle den framhafvas? Var hon af mig återopad? Nej; men H. *Beläfen* får nu fjunde gången något, at vatna sin åker med, utan at kröna källan. Hela förklaringen, jämte Schultens in Jobum, och Deuter. 3: 9 står med Latinska bokstafver hos *Lowth*, f. 541, och med Svenska, f. 119, i Critiken. Där råkar jag på både kalfvar och vildoxar, utan at plöga med någotdera slaget. Må jag här förtiga något annat, såsom det föregifna fyndet om Hebräiska Poësiens åldrar; samt om vältalighet, en ringating, at däraf fluta til en Gudomlig boks anseende; hvilket, med mera dylikt, efter begänget inbrott hos *Lowth* *, riktar *Läsarens* anmärkningar? Hvad tänker *Läsaren* om en sådan *Åsopi kråka*?

Vid Psalmen 82: 6. göres en ohemul anmärkning, at jag kämpar med långa bevis uti en sak, som få tviflat om; nämligen at *Elohim* ofta betyder Öfverhet, och hvad mera. Nog af, at min förre bespottare bygt all orimlighet därpå. Ty hvad förstod han i den delen? Och det var mot honom, som *Vederläggningen* utrustades. Nu hväffer jag

B 2 andra

* At prädika ur Postillor, och öfversätta Bibliska språk ur *LOWTH*, är något ståtligt! Än mera, at göra det i otid! Hvad vil jag säga, när man skryter däraf i smyg? Winner arbetet bifall, är tid nog, at kundgöra sig. Vål! men hvarföre tilvålla sig andras uptäkter? Det förräder allför låg själ.

andra vapen; och känner ej mindre styrkan, än svagan, hos Herrar Antastare.

Konungar kallas *Gudar*; det fades: *Domare* likaledes; detta fades ock. Uppå dessa grunder, med någon jämkning efter tidernas smak, kallar jag icke hvar domare, men väl en *Kron-Prins* och *Academiä-Canceller* * *Guda-son*; fast ändå figurligen; och aldrig, när Talet vändes til hans Höghet uttryckeligen. Ty jag känner stället hos en *Michaëlis*, och blygs intet at citerat. *Klandraren* stjal därutur en tanke, s. 125. Tänk, huru mäterligen han förbehåller sig äran af Uppgiften, hvilken doch tilhörer Författaren af *Paraphrastische Erklärung des Briefes an die Hebr.* s. 103. Där står, at man får just icke säga: *Gabriel är Gud, Salomon är Gud*. Desutan bör ej förtigas, at med ordet *Guda-Söner*, och *Guda-Dötrar*, påsyftas en likhet, tagen af Personernas högre stånd; än en likhet med Änglar, än med Högsta Väsendet; och i stöd häraf tillägges namnet äfven *Drottningar* och *Prinsessor*. Har jag nu förklarat mig lagom? Eller kan ännu påstås, at jag, utan nödvändighet, nämnt Änglar, och utelemnat afgudar? Detta vitnar om någon säfanga, menar H. *Tadelsjuk*; eller tror han, at *Simonis Lexicon* inskränkt hela mit Hebräiska begrep. Vederläggningen intygar, at jag, säfom invigd i *Michaëlis* läsning,

* Kan en sådan värdighet utan förgripelse fallet i glömska?

utan skryt, sedt in i sådan hemlighet. Inför kännare, lofvar jag, at ytra mig öfver vissa ställen, nämligen i Cor. 8: 5. Psalm 97: 9.* 135: 5. 136: 2, där *Elohim* och *Deo* rätteligen öfversättes med *afgudar*. Jämför ofvannämnde *Paraphr. Erklär. s. 112*, not 17. Glöm ej heller Hof-Rådet *Michaëlis Hypothes*, at under *Afgudar* förstås *Änglar*, hvilke dyrkades uti *Römarenas Diis*, m. m. Tänk, om desse gudar blifvet under *Ängla*-bemärkelser inbegrepne! Nå, det vil jag ej påstå: men tänk, om *Paulus* och *Esaïas* gjort *afguden* til et intet; och jag därför ej inlätet mig i mindre nödiga stridigheter!

B 3

Farväl

* Herrar 70 skilja mellan *Gudar* i sjunde och nionde versarne: ganska väl! men *Psalmens* affigt, och sammanhang, är emot dem. *Afguda*-dyrkan skulle märkeligen utplånas i *Messia Rike*: därom sjunger *Psalmisten*. Och hvad är det, som *Häklaren* talar i yrsel, sid. 124? Om *Gud* har annan afledning, än *Elohim*, hvad följer här af? En vittne öfversättare känner bättre sina skyldigheter, än utsvultne *Tälkare*. Det är sant, at *Svenskan* har intet, som svarar emot *Hebräernas Jehovah* och *Adonaj*; men *Härarnes Gud*, *HERren*, den *Alsmågtige*, den *Råtfärdige*, *Gudarnes Gud*, *HERren* öfver alle *Herrar*, den *Eviga Godheten*, och dylika *Periphrafer*, erfatta bristen. Det friaste folk under solen har ej ringare majestät, än *despotiska Nationer*; och jag grundar ej mit bruk af *Gudanamnet* på de sednarens efterdöme. *Rådsherrar* kallas *Gudar*, *Roms hos LIVIUS*, och *Judarnes* i *Bibeln*: huru mycket mer *Konungar*, som, oagtd all inkränkning af magt, äga doch *Konungslig Höghet*, och *representera*?

Farväl N:o XV! Nu rycker jag emot stycket XVI af Sv. Mag. „*Afguda-dyrkare*, ser „jag, kallas *Afguda-söner*.“ Det är aldeles efter Österlännske smaken; och lärdomen står hos *Lowth*, s. 540, tillika med det, som följer om *Guda-barn*: en *Caractere*, hvilken ej influtet i mit Tal. Men om flere *Belackare* varet vid *Orationen* tilstades, och jag skolat på ren Österlännska tiltala dem; döm då skäligen, om jag kunnat, utan smikran, säga *Guda-barn*: eller skulle jag ej lånt orden af Act. 13: 10, til Er, och Edre likar?

Criticus tycker förmodeligen ej om så Svensk Österlännska: därför vil han helre landförvisa den smaken, om ock en *Michaëlis* skal citeras. När något, liksom händelsevis, framfättes; får denne *Lärdoms-Hjälten* all heder; men annars icke. Det ser ut, som min *Häklare* betalt i *Göttingen* vakra *Collegii-pénningar*, och tilägnar sig därför nämnde *Polyhistsors* *uptäkter*, såsom en välfängen egendom.

Nu kommer jag til den platsen, där *Krigaren* stormar med alla krafter, och likasom harmse däröfver, at han en gång *uphåvvet* *belägringen* af *Psalmen* 82, drar en *linea* kringom alla ställen, där jag förskansat mig. „*Moses* kallas *Gud* af *färskild* orsak, och „des *relation* til *Aron*.“ Jag har alltid trodt, at *Elohim* är på det rummet förblomeradt; och hvem har någon tid sagt, at *Moses* kal-

las

las Gud egenteligen? Alexandrinske Tälkaren uttyder ordet med *Gud*, eller *Guds dom*, på tvänne ställen i samma Mosebok; *Onkelos* och *Jonathan* förklara sig, med försvagadt uttryck, utan prydlighet; och fätta rent ut *Demare*. Psalmen 82 syftar oförnekeligen på dessa språk; och Joh. 10: 34, på nämnda Psalm: är således Parallellismen ofstridig, och språken hänga tillfammen, som en kädja. Men just här af infer jag, at *Symmachus* och *Aquila* visligen gådt ifrån förre Gräkiske Tälkaren af Exodus, och gjort et med Psalmens Öfverfättare, den *Christus* sjelf uppenbarligen godkändt uti Joh. 10. Hvad åter det Chaldäiska skalet beträffar; så duger ej ordet *Domare* vid Parallel-rummet, Ps. 82, för motsatsen, som följer. Huru skulle det låta: *Jag hafver väl sagt: J ären Domare; men j måsten dö, såsom människjor, eller såsom Adam?* Uttyd vidare Θεοι på samma sätt hos Johannes, och vidgå strax er orimlighet. Parallellismen är medgifven; hvad kan vara mera bindande?

Det är skam; ja, verkelig profanation är det; at, af idel partiskhet, misbruka bättre vett. En *Paulus*, en *Petrus*, en *Johannes*, utropa flera gånger de Christnas adel, och höga barnaskap, som börjas här i tiden, och krönes med et oförgängeligt arf, och tusende fälla förmåner: en stämpel, som hedrar all både Konglighet och dygd, hos tänkande med-

christne. Skulle jag då ment annat på det stället, där jag vördar en Christelig, det är, Gudomlig Prinsessa? Försten af Apostlarne säger, at Evangeliska löften, och dyra sanningar, göra hvar ågta Christen *delagtig af Gudomlig natur*. Har nu hvar Christen någon likhet med Gud; huru mycket mer en Christelig Öfverhet?

Gudar och *Guda-söner* kallades i Gamla Förbundet Konungar och Domare; men för en likhet, som rörde deras yta. *Född af Gud* helsades ingen, utom Messias. *Johannes* hedrar Guds andelige Söner och Dötrar med namnet; hvilket är, likasom gagnet, stort och dräpeligt. At tituleras för *delagtig af Gudomlig natur*, är mer än Konungslig Caractere; och at vara *mächtig*, som en *Paulus*, Nb. blott efter meningen i Phil. 4: 13, låter ovederfägeligen * höra sig. En Prinsessa må ju mera lyckönska sig öfver sådan magt, än öfver flera jordiska Kronor; och en sådan Prinsessa kallar jag med alla skäl *Gudomlig*.

Et Guds ädlare Kreatur säges födt af Gud, när det har sit lif endast af Honom, naturligt,

* Jag tillägger icke PAULUS någon slags *Alsmäktighet*, som Kyrko-läraren BERNHARDUS; icke tänker jag heller på någon Apostolisk, och undergörande magt: Är icke nog, at Apostelen prisar sin starkhet, sin helgade *måttelighet*, och flera dygder? Talefättet är hyperboliskt; här var jag hemma.

turligt, andeligt, eller evigt. *Adam* heter en *Guda-son* hos *Lucas*. *Paulus* talar än om *Guds* andeliga barn, än om härliggjorde *Christne*. Sammanhanget utvisar, hvilket lif, och hvilken födelse, på hvart och et ställe, menas. Barnskapet är väl et allena; men af olika glans här och i evighet. Här liknas det vid en förborgad, där vid en ofentelig, och lagständer, *adoption*. När *Apostelen* skref til *Christne Romare* *, syftar han ej otydeligen på *Romerske* lagar och inrättningar.

Sluteligen anfäktas talesätten, som jag länt af *Esaias*, dem *Granskaren* alltid förstådt annorlunda. Vid andra *Capitlet* är han *Judisk*: i det tjuguförsta känner man igen vår helige *Chamäleon*. Hvad gör icke motfäggelses *Anden*? Sjelfve *Michaëlis* tror likväl, at i andra *Capitlet* propheteras om *Messias* Rike, då både *Jerusalems* och *Afgudarnes* period blifver all. Om *Judiska* folket icke var på den tiden til så grof *Afgudadyrkan* benäget; om en trotsig och krigisk ifver, v. 7. nitälskade mot all blandning af *Hednisk* och *Judisk* helgedom: herskade doch hos *Nationen* *Afgudiska* tankefätt, och *Gnostiska* galenskaper, v. 6. med otaliga djesla-konster. Desutan var *Judarnes* omät-

B 5 teliga

* Jag menar omvände *Judar* och *Hedningar*, som vistades i *Rom*; för hvilke *Romerska* bruk inga gåtor voro. Se *DODDRIDGE* vid *Rom*. 8: 23.

teliga girighet Afguda-dyrkan nog, och guld och silfver, v. 7, det *bandaverk*, hvilket hjertat tilbad. Jåmför Eph. 5: 5. Deras blinda nit, och hädelfer mot HÄrren, med fjelfva Guda-Mordet, öfvergår all Hedningarnes styggelse. Ja, männe lagstridiga giftermål ej fördt in från Österlanden äfven *Afguda-bilder*, v. 8? Kanke talesattet får, såsom Poëtiskt, icke juft anses efter bokstafven; utan förstås här samma trolskap, som Apoc 9: 20. hvilket ställe *Grotius*, *Hammond* och *Clericus* tyda på Judarnes olyksaliga förhärdelse, midt under fjelfva belägringen. Sanningen var längesedan vänd i lögn, egenmächtig Gudstjenst öfverdrifven, och Templet blifvet en röfvare-kula. Hvert offer-kreatur, som där, efter det ena fulkomliga försonings-ofret, slagrades, var likt en Afgud. I Messia Rike skulle nu den härliga bygnaden, hvarmed Afguda-dyrkan var likfom förbunden, *nederförtas*, v. 15; och, til större glans af detta tidehvarf, alle så kallade *Gudar*, som äro fast intet, samt och synnerligen förmörkas, v. 18; *Capitolium* och *Sion* vid samma tid förlora sit prål, v. 14, 15; och *Judar ingå*, med sine guld- och silfver-klimpar, i *bergshålor* *, i jord- och sten-klyftor, m. m. v. 19. Hvad under? Messias är den
Mannen,

* Apoc. 6: 15. syftar på samma sak, och likaså Luc. 23: 30. JOSEPHUS sanmar utgången: Läs CLER. och HAMMONDUS, s. 657.

Mannen, som utförer denne store dom, v. 22. Prophetian blef ock härligen fulbordad: en sak, hvarom *Josephus, Tacitus, Plutarchus* intygat. Se, detta sammanhang är ej svarfvadt; men meningen, i den återopade versen, finrik och fruktbar: hvilket skulle visas.

At mine *Väktares röst* oroat Häklarens öron, bör ingen undra, sedan jag väkt *Esa. 21 Cap.* Det är vißt, at ordet tages hos *Hesekiel* än enfaldigt, än figurligen, i et och samma Capitel *. Men jag hade flera skäl, at återopa mig *Esaia*s; ehuru väktare där skal nödvändigt utmärka någon Prophet, då jag är af annan mening. Öfvermåttan väl! Se doch efter, hvad göromål *Esaia*s väktare fådt. Han ser, och säger til, v. 6. Han står på sin post, och ropar, som et *Leyon*, v. 7, 8. Detta kan, och bör aldeles efter orden uttydas: ty det höga, det poetiska, ligger i bilden och fictionen. Hos *Hesekiel* åter skal den *Prophetiske Väktaren*, Cap. 33: 7. höra af den *Högstes mund*, och förmana: Han gifves ock *Israels hus* af *Herr*en. I *Babel* ställer *Esaia*s ut, 200 år framför sig, en af sine Landsmän, som vaka med längtan efter befrielse. Natt och dag är ej mera skild, än desse väktare: den ene *Symbolisk* och verkelig, en *Hesekiel*; den andre diktad, men sannolik; en namnlös, och landsflygtig *Jude*.

Sammanhanget hos den store *Siaren*, tillika

* Jag menar det 33: 2, 7, v.

lika med hela målningen, styrker rigtig-
 ten af min tålkning. Esaiä syn är förträf-
 felig. Han ser, huru Perfer och Meder rusta
 sig mot Babel, v. 2. Han känner igen de
 förenade Krigshårar på Refenårarne, v. 7.
 Hvad ser han vidare? Jo, Stadens oförmo-
 dade fall, under des högtideliga glädje, midt
 om natten, v. 4. Resten består af Rhetori-
 riska prydnader; hvarunder spådomen fram-
 ställes. Poëten börjar med en liknelse. Sy-
 nen har gjort et starkt intryck hos honom:
 huru skal berättelsen svara däremot? Denna
 sker med all uptänkelig pragt: en *Cyrus* och
Darius, ja, Perfer och Meder, apostropheras,
 v. 2. Propheten qväljes, v. 3, 4, nästan
 som *Virgili*'s Sibylla, L. VI. Æn. v 77-80.
 Därpå nämner han den fäseliga natten, då
 Staden intages. Ja, den Gudomlige Skal-
 den inhemtar genom *Spejare* (det är Våk-
 tare, som stålde i torn, eller på högder,
 at gifva teken med rop, eller eldar) visshet-
 ten af alt, hvad i Babel tildrager sig, at
 därmed stadfästa sin talan. Omfvepet med
 Vaktaren tjenar allena därtill; äfven som tid-
 ningen om Stadens öfvergång utropas af en
 Härold, eller Courier, från de segrande,
 v. 9. Hvarför skola desse kundskapare gö-
 ras til Propheter? Hvarföre skal målningen
 betungas med et ljus, hvarigenom intet an-
 nat vinnes, än synvilla? Nog af, at ingen-
 dera bilden vanhedrar sit rum på Skilderiet.

Til-

Tillämpningen vid mit Tal är lätt at göra. Målningen, det är min önskan *, betyder något, och förädlar det ringare begrep, som Ordet *Väktare*, kanske vid annat tilfalle, medförer.

Det är för öfrigt ofanning, at jag gjort af tvänne prophetior en; men väl har jag sagt, at, på bägge ställen i detta Capitel, bör Väktare förstås egenteligen. Kan icke Propheten föreställa, v. 11, en hos Idumäerne tilfrågad Väktare? Jag lemnar detta stycket; och bifogar, til vederlag, en Svensk Öfversättning af de 10 förste versar i 21 Capitlet.

ESAJ. 21: 1 - 10.

I. Dom öfver de torra floder †.

Som

* Orden i Talet lyda så: *Dine Väktares röst uphöfve sig i bägge Tornén.*

† Här kan utantvifvel sägas om Propheten:

Obscuris vera involvit - - -

Doch som Nil-strömen hos Job kallas haf; så kan Phrath hedras med samma namn: och tålkningen styrkes af Hof-Rådet MICHAELIS anmärkningar vid LOWTH, s. 661. Chaldäens härliga präal blef ej olikt en öken; men långt efter Cyri tåg. Denne hjälten uttorkade med konst älfverna vid Babel, och ledde vatnet undan; samt öfverrumplade Staden, som Häfda-teknare vitna. Jämför Ef. 44: 27. Gatan passär ej illa til en hög och bedröflig bild: hon kan på många vis öfversättas. Jag har flera Förslag at gifva: Dom öfver öknén vid älfverna - - Dom öfver haf-öknén - - Dom öfver ödeplatsen vid Phrath - - Dom öfver Babels öde - - Dom öfver ödemarken vid hafvet - - Dom öfver det ödelagda mykla folket - -

Som Stormar i Öknen framsryka*;
 På flyggaste marker fara de,
 Midt i det grymma Landet**:

2. Sådan biskelig syn är mig tedd.
 Härjare mot Härjare***,
 Förstörare mot Förstörare - - -
 „Drager up, j Perfer †;
 „Lägrer er, j Meder;
 Alle suckar har jag dödat ††.

3. Därföre

* Andre förklara bannegebb fönnan, och fara med tanken til Persiska hafvet. Man sätte fritt i stället, om få behagas:

Som stormar från hafvet framsfara;
 ty desse voro de födre vindar för Babylonierne. Propheten gifver då något när vid handen, hvar ifrån olyckan väntas, nämligen från Persiska sidan. Men uniteten styrker mig, at stadna vid ödeplatser, som sväfvat för Prophetens inbildning. Om jag tillika går från almänna tälknin-gen, och gifver Particlarne det sinne, som snak och skönhet bjuder; hoppas jag, at det är just i poetiska stycken, som den falskyntare bemärkel-sen tillägnar sig företrädet.

** Jag hade tänkt, at här betjena mig af en Apofio-
 pesis, och fätta:

Så rasar mot öknen,

Mot det grymma Landet - -

nämligen en storm ifrån Persien. Clericus för-
 står *ba* med *ba*.

*** Ordet utmärker en listig Eröfrare, som CYRUS
 var; och NEBUCADNESAR hade ju sköflat Tem-
 plet i Jerusalem.

† Hvarföre jag brukat Pluralis, är onödigt at nämna.

†† Männe suckar *inom mig*; eller suckar, som Babel
 utpreslät; eller suckar af medömkan *hos det se-
 grande folket*? Hade jag lägenhet, säge jag efter
 olika läsarter: tänk, om här stod *Hafschibhoti* för
Hischbatthi?

3. Därföre smärtas mina Länder:
 Värker öfverfulla mig;
 Värker, som en barnaföderskas:
 Jag kröker mig, när jag hörer;
 Häpnar, när jag ser uppå.
4. Mit hjerta basvar;
 Fö skäckelse gör mig darrande;
 „Denna natten, min längtan,
 „Blifver en fasa för mig.
5. Se, borden dukas,
 Och vakterna vaka;
 Man äter och dricker:
 „Nå, står up, j Förstar,
 „Och smörjer skölden *!
6. Ja, til mig säger HERren så:
 Gack, och ställ en Vaktare,
 Som ser, och säger til - -
7. Hvad? vagnar och kutskar ser han?
 „Vagnar efter mulåsnor;
 „Vagnar efter Cameler?
 Huru märker han på med all noghet?
8. Nu ryter han, som et Leyon:
 „HERre, jag står i tornet om dagen †;
 Och på min vakt alla nätter - -
9. Si, då kommer en åkande,
 Med vagn och tvänne kutskar.

Denne

* Historien hos XENOPHON, L. VII. Cyropæd.
 har nästan samma ord-lag: Huru dyr är spå-
 domen?

† Om man läser Adoni; menas ESAIAS med Herre:
 jag har ej ondt af den critiska Partisinen; om
 så konstig utväg behöfves.

Denne ropar, och säger:

„Fallet, fallet är Babel;
„Och alla des Afguda-bilder
Har Han nederkrossat.

IO. O mit söndertruskem folk,
Och min Ladas barn!
Hvad jag hört af HERren,
Af Härarnes Gud, och Israels ej mindre;
Det förkunnar jag eder.

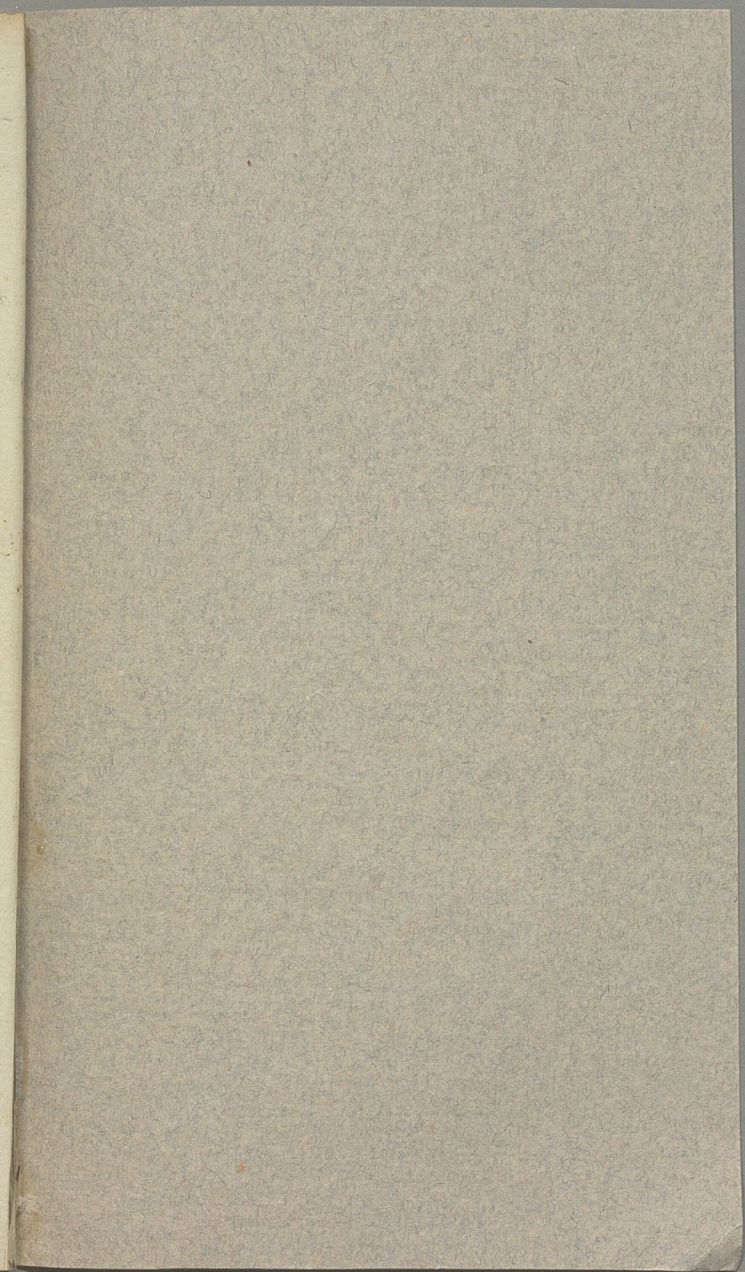
Sådan är Öfversättningen: hon kan utan tvifvel förbättras; och underställes därför Opartistke Läsares omdöme.

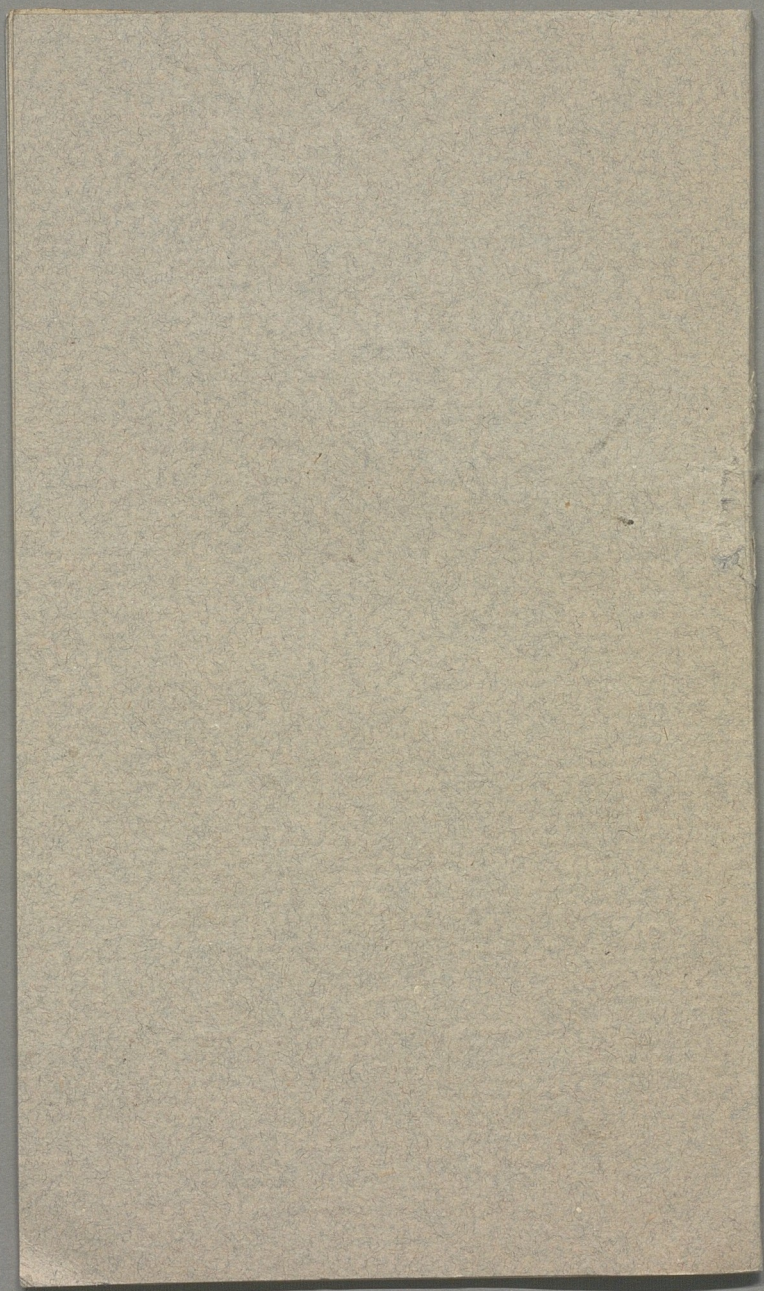
Mer och icke mindre finner jag vid hufvudfaken at påminna. Skäl jag förklara mig öfver ordet *Dunderhåstar*, hvarmed en *Michaëlis* uttyder *Cherubim*? Om min Herre kommet från det Latinska Landet; månne han vid *Aripedes tauri* skolat stöta sig på *Dunder-oxar*? *Cherub* är en bild, en Sphinx, eller updiktadt djur; och Bibliska Mythologien har mer än en likhet med den Hedniska.

Nog af för denna gången: lossa nu litet på sin tålmodss halsduk!

P. S. Jag kommer än med et Posscriptum; och hvarvid ingen misräkning har rum. Det torde nu, som förra gången, mistyckas, at jag illa complimenterar en Häklare; men jag har förmodeligen alla skäl på min sida. Kom ihåg först, at en *Anonymus* har intet annat namn at vänta sig, än det hans ådagalagde Caractere medförer. Däreft, at en ohemul Tadjare blifver föllan helfad för Criticus. Ändteligen, at en *Terentius*, och vår *Argus*, diktat namn, efter Personernas egenskaper. *Pamphilus* och *Glycerium*; ja, *Thraso* med sin *Gnatho*, betyda något; lika som Herr *Hjernbrott*, *Hjertskott*, *Ehrenmenvat*, och flere Symboliske Personager. Besynnerligt, at en *Namnlös* vil häröfver föra klagan. Tänk, om jag kallat *Ers Obeskedlighet* Magister, eller Rector! Det är urfägeligt, om jag ej säger ouphörligen *Min Herre* til den, som jag hvarken känner, eller har mycken orsak at sira.

Non semper belle dicitur Harpocrates.

www.books2ebooks.eu